

РЕПУБЛИКА БЪЛГАРИЯ

ВИСШ АДВОКАТСКИ СЪВЕТ

ул. „Цар Калоян” № 1-а, 1000 София, тел. 986-28-61, 987-55-13,
факс 987-65-14, e-mail: arch@vas.bg

Изх. № 588

Дата: 28.09.2023 г.

**ДО
КОНСТИТУЦИОННИЯ СЪД
НА РЕПУБЛИКА БЪЛГАРИЯ**

СТ А Н О В И Щ Е

НА ВИСШИЯ АДВОКАТСКИ СЪВЕТ

ПО КОНСТИТУЦИОННО ДЕЛО
№ 10 / 2023 г.

УВАЖАЕМИ КОНСТИТУЦИОННИ СЪДИИ,

С определение от 27 юни 2023 г. по к.д. № 10/2023 г. Конституционният съд е допуснал за разглеждане по същество искането на главния прокурор на Република България за установяване на противоконституционност на чл. 213, ал. 4 – 6, чл. 247б, ал. 2, чл. 250, ал. 1, т. 2, чл. 411а – чл. 411и от Наказателно-процесуалния кодекс (НПК), чл. 30, ал. 5, т. 21 и 22 и ал. 7, чл. 33, ал. 3, чл. 112, ал. 6, чл. 147, ал. 7, чл. 173, ал. 11 и 12, чл. 173а, чл. 230, ал. 1, изр. трето и чл. 230а от Закона за съдебната власт (ЗСВ), § 31, ал. 2 и § 41 от Преходните и

заклучителни разпоредби на Закона за изменение и допълнение на Наказателно-процесуалния кодекс (обн., ДВ, бр. 48 от 02.06.2023 г., в сила от 06.06.2023 г.)

Със същото определение Висшият адвокатски съвет е конституиран като заинтересувана институция по делото като му е даден 30-дневен срок за представяне на становище.

С допълнително определение от 19 септември 2023 г. Конституционният съд е отклонил искането в частта за установяване на противоконституционност на § 41 от Преходните и заключителни разпоредби на Закона за изменение и допълнение на НПК (обн., ДВ, бр. 48 от 02.06.2023 г., в сила от 06.06.2023 г.)

С искането е оспорена най-съществената част от последните промени в НПК и ЗСВ (обн. ДВ, бр. 48 от 2023 г.). Становището на Висшия адвокатски съвет по предмета на конституционното производство е следното:

По съдебния контрол върху отказа на прокуратурата да образува досъдебно производство – чл. 213, ал. 4 – 6 от НПК:

Вносителят на искането твърди, че въведеният с последните промени на НПК съдебен контрол върху част от отказите на прокуратурата да образува досъдебно производство е противоконституционен, защото така се изземват конституционните функции на прокурора в досъдебната фаза на наказателния процес и се накърнява равенството на гражданите пред закона. Тази теза е неоснователна.

Конституцията и НПК определят ръководното положение на прокурора в досъдебната фаза на наказателния процес. Това обаче съвсем не изключва възможността неговите процесуални действия, с които се засягат публични или индивидуални интереси, да бъдат поставени под съдебен контрол. По този въпрос досегашната практика на Конституционния съд е последователна и непротиворечива.

Съгласно чл. 207, ал. 1 от НПК, образуването на досъдебното производство се предполага от кумулативното наличие на „законен повод“ и „достатъчно

данни“, като двете понятия са дефинирани в следващите чл. 208 – чл. 211 от НПК. Следователно решението на прокурора да образува или да откаже да образува досъдебно производство, оформено в съответно постановление, не се взема произволно, а в законоустановени рамки. Няма никаква конституционна преграда това решение да бъде оспорено пред съда в защита на правата и законните интереси на пострадалите физически и юридически лица или в защита на обществения интерес, представляван от лицето, направило съобщение за извършено престъпление.

Функцията на прокуратурата по чл. 127, т. 3 от Конституцията да „привлича към отговорност лицата, които са извършили престъпление“ се реализира чрез сезиране на съда с обвинителен акт. По този въпрос също няма съмнения нито в правната доктрина, нито в практиката на Конституционния съд. Решението на прокурора дали да изготви обвинителен акт и да го внесе в съда може да бъде взето само след провеждане на пълно, всестранно и обективно разследване в рамките на образувано досъдебно производство. Съгласно чл. 213, ал. 5 от НПК, установеният съдебен контрол върху отказа на прокуратурата да образува досъдебно производство се осъществява в рамките на две проверки – за обоснованост (обективност и логичност) на оценката на наличните предпроцесуални данни и за правилното прилагане на материалния и процесуалния закон. При отмяна на отказа съдът може да даде указания на прокурора само относно точното спазване на закона (чл. 213, ал. 6 от НПК), без изобщо да го обвързва с наставления как да проведе разследването и дали да пристъпи към повдигане на обвинение. Уважаването на подадената жалба от съда в никаква степен не може да повлияе върху вътрешното убеждение на прокурора относно предпоставките за съставяне на обвинителен акт и внасянето му в съда. В случая съдебната намеса не само не ограничава изпълнението на конституционните задачи на прокуратурата по чл. 127, т. 1 – 3 от Конституцията,

а напротив – дава възможност за тяхното ефективно изпълнение при спазване на изискванията на закона.

С много повече основание може да се твърди, че установеният в НПК институт на съдебен контрол върху постановлението на прокурора за прекратяване на наказателното производство навлиза недопустимо в изключителните правомощия на прокуратурата по чл. 127 от Конституцията. Конституционният съд обаче е дал отговор на тази теза, като е приел, че дори и в този случай, когато съдебната намеса не предхожда, а е в края на вече развилото се досъдебно производство, съдът не изземва обвинителните функции на прокуратурата – вж. раздел III на Решение № 7 от 2004 г. по к.д. № 6/2004 г. Така че отрицателният отговор на съда по настоящето конституционно производство на доводите на вносителя на искането за принципна неконституционност на съдебния контрол върху отказа на прокуратурата да образува досъдебно производство е предвидим.

Неоснователна е и тезата, развита в искането, за нарушение на принципа за равенство на гражданите пред закона по чл. 6, ал. 1 от Конституцията. Основание се търси в обстоятелството, че в обхвата на съдебния контрол са включени само производствата за тежки престъпления, както и за някои изрично изброени престъпления с относително по-висока степен на обществена опасност. Във всички останали хипотези пострадалите и лицето, направило съобщението, следва да разчитат единствено на контрола, установен в рамките на самата прокуратура. Не може обаче да се приеме, че онези, които не разполагат с достъп до съда, са дискриминирани без основание, тъй като законодателят е оправомощен да третира различните различно, стига да е налице обективен критерий за това разграничение. В случая различието се прокарва на основата на тежестта на престъплението, обусловена от тежестта на предвиденото наказание, както и на степента на обществена опасност на някои специфични видове посегателства.

Този подход не надхвърля рамките на позволената от основния закон законодателна целесъобразност.

Отрицателното становище на Висшия адвокатски съвет по тази част на искането не изключва обективните опасения, че практиката по прилагането на новия институт може да измести центъра на съдебната дейност към многобройни процедури, намиращи се встрани от основния наказателен процес. Не е изключено това да създаде условия за претовареност на съдилищата и забавено правосъдие. Съображения с такъв характер обаче не могат да повлияят върху преценката за конституционност.

По възможността съдът в разпоредително заседание да прекрати наказателното производство, когато деянието, описано в обвинителния акт или в тъжбата не съставлява престъпление – чл. 250, ал. 1, т. 2 във вр. с чл. 247б, ал. 2, т. 1 от НПК:

Възможността за прекратяване на наказателното производство в началния стадий на съдебната фаза на наказателния процес поради несъставомерност на деянието, описано в обвинителния акт, съответно – в тъжбата, просъществува от влизането в сила на действащия НПК през 2005 г. до 2017 г. (ДВ, бр. 63 от 2017 г.), когато по необясними причини отпадна с въвеждането на новия институт „разпоредително заседание“. Сега с последните промени (ДВ, бр. 48 от 2023 г.) напълно правилно тази възможност е възстановена. Законодателното решение е логично, защото във визираната хипотеза е безсмислено да се развива цялостен съдебен процес. Обстоятелствената част на обвинителния акт, респ. – на тъжбата, предопределя рамката на предмета на доказване, тъй като съдът е конституционно оправомощен да решава спорове, но не и сам да се сезира като повдигне обвинение. Оспорената от главния прокурор норма е основана на простата логика, че дори и да бъдат доказани фактическите твърдения на основния обвинител – прокурор по делата от общ характер или тъжител по делата от частен характер, то би се стигнало до оправдателна присъда, макар и след абсолютно ненужен и

неоправдан разход на финансови средства и човешки усилия. Важно е да се отбележи, че съдът може да приложи посочената разпоредба само в най-ранния стадий на съдебния процес по предаването на съд и подготвителните действия за разглеждане на делото в съдебно заседание. Ако пропусне да стори това, ще се наложи провеждане на съдебно заседание с всичките задължителни етапи, при което оправдаването на обвиненото лице с присъдата би било неминуемо.

Тезата на вносителя на искането за неконституционност на чл. 250, ал. 1, т. 2 от НПК буди недоумение, защото е в пълен дисонанс с основната му позиция за ненамеса в конституционните правомощия на прокуратура. Съдът наистина е длъжен да гарантира решаването на правни спорове в справедлив процес, насочен към установяване на обективната истина в условията на състезателност и публичност. В случая обаче такъв спор обективно не може да възникне поради пълната негодност на сезирация документ (обвинителен акт или тъжба) да го предизвика, след като целеното от носителя на обвинителната функция осъждане на обвиняемия поначало е непостижимо. Конституцията не предоставя на прокурора като държавен обвинител за престъпленията от общ характер, още по-малко на частния тъжител за престъпленията, преследвани по тъжба на пострадалия, правото да инициират наказателно преследване срещу граждани за деяния, които в рамките на фактическите положения, на които се позовават самите обвинители, не съставляват престъпления.

Носителите на обвинителната власт не могат да използват съдебния процес и съответно – да очакват в него съдействие от съда, за да открият съставомерно престъпно деяние на обвиненото от тях лице извън обхвата на посочените от самите тях факти и обстоятелства. Такъв подход следва да се определи като злоупотреба с право, а по отношение на прокуратурата наистина би влязъл в колизия с обвинителната ѝ функция по чл. 127, т. 3 от Конституцията. Що се отнася до поставения в искането въпрос за защитата на интересите на всички останали участници в наказателното производство, може да се отбележи, че за

разпоредителното заседание, освен прокурорът, се призовават и могат да бъдат конституирани като страни както подсъдимият и неговият защитник, така и пострадалият или неговите наследници и оцетеното юридическо лице. В това си качество те могат да обжалват пред по-горния въззивен съд определението по чл. 250, ал. 1, т. 2 от НПК за прекратяване на наказателното производство, като производството пред втората инстанция се развива по реда за проверка на присъдите, установен в Глава 21 от НПК. Нещо повече, влязлото в сила определение подлежи и на възобновяване на основанията по чл. 422 от НПК, включително и по инициатива на представители на прокуратурата.

С оглед на горните съображения Висшият адвокатски съвет поддържа становище за неоснователност на искането за установяване на противоконституционност на чл. 150, ал. 1, т. 2 във вр. с чл. 247б, ал. 2, т. 1 от НПК.

По оспорването на новия процесуален институт по Глава 31“а“ от НПК „Особени правила за разглеждане на дела за престъпления от общ характер, извършени от главния прокурор или от негов заместник“ (411а – чл. 411и от НПК), както и на свързаните с него разпоредба на ЗСВ – чл. 30, ал. 5, т. 21 и т. 22 и ал. 7, чл. 112, ал. 6, чл. 147, ал. 7, чл. 173а, чл. 230, ал. 1, изр. трето и чл. 230а от ЗСВ: Създаването на горепосочения комплекс от норми има предистория. На 5 ноември 2009 г. Европейският съд по правата на човека (ЕСПЧ) постанови осъдително решение по делото „Колеви срещу България“ за допуснати от държавата нарушения по чл. 2 и чл. 5 от Конвенцията за защита на правата на човека и основните свободи. В мотивите на решението съдът се солидаризира с твърдението на жалбоподателите за „съществуващата липса в българското законодателство на достатъчно гаранции за провеждане на независимо разследване на престъпления, по които Главният прокурор или други високопоставени служители, близки до него, може да са заподозрени“. Като решение на проблема ЕСПЧ примерно е изброил различни възможности –

„разследване и прокурорско преследване от отделен орган, намиращ се извън системата на прокуратурата, специални гаранции за независимо вземане на решения, въпреки йерархичната зависимост, обществен контрол, съдебен контрол и други мерки“. От момента на постановяване на решението на ЕСПЧ през 2009 г. досега България е под наблюдението на Комитета на министрите на Съвета на Европа за неизпълнение на предявените изисквания за нормативни промени.

Опит за изход от неблагоприятната ситуация беше направен с постановяването на Решение № 11 от 2020 г. по к.д. № 15/2019 г., с което Конституционният съд даде задължително тълкуване на чл. 126, ал. 2 от Конституцията, като прие, че в осъществяването от главния прокурор надзор за законност и методическо ръководство върху дейността на всички прокурори не се включват случаите, когато прокурор извършва проверки, разследвания и други процесуални действия по сигнали срещу главния прокурор. Предложеното решение обаче се оказва палиативно и неефективно, защото всеки прокурор, който си позволи да разследва главния прокурор или някой от неговите заместници, не може да се счита за независим и безпристрастен, тъй като продължава да бъде под надзора и ръководството на едноличния лидер на пирамидално конструираната прокуратурата, както в процесуално отношение – по повод на дейността му по други дела, така и в административно отношение – във връзка с условията на труд и кариерно развитие. На подобни позиции застана и Комисията „Демокрация чрез право“ (т.нар. „Венецианската комисия“) в качеството си на помощен орган на Съвета на Европа. Така се стигна до промени в НПК и ЗСВ, с които чрез система от норми беше въведена фигурата на „прокурор по разследването срещу главния прокурор или негов заместник“. Тези промени обаче бяха оспорени от президента на Република България пред Конституционния съд и с решение № 7 от 2021 г. по к.д. № 4/2021 г. бяха обявени за противоконституционни.

Въведената в НПК нова Глава 31“а“ – „Особени правила за разглеждане на престъпления от общ характер, извършени от главния прокурор или от негов

заместник“, както и съответните изменения и допълнения в ЗСВ (ДВ, бр. 48 от 2023 г.), сега са предмет на оспорване пред Конституционния съд – този път от главния прокурор. Законопроектът е бил изготвен и внесен за разглеждане в Народното събрание от служебното правителство. След приемането му е бил обнародван от държавния глава, без да упражни правото си на отлагателно вето. Според Висшия адвокатски съвет оспореният комплекс от норми отчита недостатъците на предходния регламент и е насочен към удовлетворяване на изискванията по Решение № 7 от 2023 г. по к.д. № 4/2021 г.

Що се отнася до конкретните твърдения за противоконституционност, изложени в искането на главния прокурор, становището за тяхната неоснователност се основава върху следните съображения:

Специалните правила за образуване на наказателно производство срещу главния прокурор или негов заместник са въведени, за да се избегне конфликтът на интереси, който неминуемо възниква с оглед на зависимостта на всеки отделен прокурор от висшестоящия прокурор в рамките на йерархически структурираната прокуратура. Главната цел на законодателя е да бъде преодоляна угрозата за независимостта при вземане на решения от прокурора, който носи отговорността за законосъобразното провеждане на досъдебното разследване и притежава суверенното правомощие да прецени дали са налице предпоставките за повдигане на обвинение пред съда. Съпътстваща цел е да бъде гарантирана безпристрастността на разследващите органи, които помагат на държавния обвинител за разкриване на обективната истина. Включването в процедурата по образуване на ръководителя на наказателната колегия на Върховния касационен съд не е противоконституционно, защото съдебният контрол не накърнява нито една от функциите на прокуратурата по чл. 127 от Конституцията, включително и по надзор и самостоятелно извършване на разследването, както и по привличане към наказателна отговорност. Съображения в тази насока са изложени при

мотивиране на становището за неоснователност на искането по отношение на съдебния контрол върху отказа да бъде образувано досъдебно производство.

Не е вярно твърдението на вносителя на искането, че главният прокурор, съответно – неговият заместник, е поставен в по-неблагоприятно положение от всяко друго лице, по отношение на което е налице законен повод за образуване на наказателно производство. Напротив, по въпроса за образуването най-напред се произнася ръководителят на наказателната колегия на Върховния касационен съд, който съгласно чл. 411а, ал. 2 от НПК може да прецени, че съобщението по чл. 209 от НПК не съдържа данни за извършено престъпление или че данните са явно необосновани, като изпрати материалите на Софийската градска прокуратура за произнасяне по общия ред. Едва при наличието на годеен законен повод се пристъпва към излъчване на специализиран прокурор, който се назначава във Върховната касационна прокуратура. Последният решава въпроса дали наред със законния повод са налице и достатъчно данни за образуване на досъдебно производство. Затова именно неговият отказ подлежи на обжалване пред специализирания Софийски градски съд по реда на чл. 411б от НПК. Следователно тезата за дискриминация на основата на обществено положение по смисъла на чл. 6, ал. 2 от Конституцията във връзка с режима за образуване на досъдебното производство е несъстоятелна.

Специализацията в рамките на прокурорската институция не се изключва от Конституцията. И преди въвеждането на оспорените разпоредби тя съществуваше, защото обективно не е възможно отделният прокурор да осъществява едновременно всички функции, възложени на прокуратурата от чл. 127 от Конституцията. Прокурорът, специализиран в разследването на престъпления, извършени от главния прокурор, се включва в състава на Върховната касационна прокуратура. Това е напълно логично с оглед на ролята на председателя на наказателната колегия на Върховния касационен съд при образуване на производството и ранга на магистратите, включени в списъка, от

който на базата на случаен подбор се излъчва специализирания прокурор. Така законодателят е отговорил на изискването за спазване на чл. 126, ал. 1 от Конституцията, предявено с Решение № 7 от 2021 г. на Конституционния съд. Във връзка с това следва да се подчертае, че Основният закон не свързва структурата на прокуратурата със забрана за прокурорите от по-висшестоящата прокуратура да предявяват искания и се явяват в съдебни производства пред съда, който е с по-нисък ранг от съответния съд.

В отговор на тезата на Конституционния съд по Решение № 7 от 2021 г., че е необходимо да се зачита принципа на вътрешен контрол, развит в рамките на самата прокуратура, законодателят е въвел фигурата на прокурор, осъществяващ контрол върху действията на прокурора за разследване на престъпления, извършени от главния прокурор или негов заместник. Несъстоятелни са твърденията по искането, че Основният закон изисква и този прокурор да е поставен под процесуалния контрол на някой друг по-горен прокурор, приключващ накрая с едноличното решение на въпроса от главния прокурор. Такова положение би било несъвместимо със задължителното тълкуване на чл. 126, ал. 2 от Конституцията, дадено с Решение № 11 от 2020 г. на Конституционния съд.

Не е противоконституционна и разпоредбата на чл. 411в от НПК, която предвижда в помощ на прокурора да се включат като разследващи органи „разследващи полицаи“, назначени в системата на МВР и назначени от министъра на финансите „разследващи митнически инспектори“. В процесуално отношение тези лица осъществяват дейността си под ръководството и надзора на прокурора и не са обвързани от указания, дадени от представители на изпълнителната власт. Законодателното решение е предизвикано от обвързаността в административно-организационно отношение на следствените органи от прокуратурата, съответно – от главния прокурор и неговите заместници, по така създадения конституционен

и устройствен модел на съдебната система. При това няма никаква пречка прокурорът сам да разследва или да извършва отделни следствени действия.

Оспорените с искането разпоредби на ЗСВ, свързани с прилагането на новия институт по Глава 31“а“ НПК, също не са противоконституционни.

Първо, няма никаква конституционна преграда за преназначаването на съдия за прокурор. Напротив, такава практика се възприема като положителна в редица държави с утвърдена демократическа традиция. Вносителят на искането погрешно приравнява процесуалната подчиненост на отделния прокурор по отношение на по-висшестоящите прокурори на отношенията между съдията и неговия административен ръководител, в които такава подчиненост изобщо липсва. Волята на ръководството на съда е абсолютно ирелевантна при решаването на правните спорове от съдебните състави.

Второ, кадровите решения на Висшия съдебен съвет не се вземат произволно, а по ред и при условия, предписани от закона. Точно затова назначенията се предхождат от конкурси и атестиране на качествата на кандидатите. В случаите по чл. 30, ал. 5, т. 21 и т. 22 от ЗСВ всички излъчени на случаен принцип лица са с предварително признати от кадровия орган на съдебната власт високи професионални и морални качества – получили са конституционен статут на несменяемост, прослужили са дълго време като съдии по наказателни дела, работят като върховни съдии или най-малкото имат такъв ранг, подлежали са на периодично атестиране и т.н.

Трето, в никакъв случай специализираните прокурори по наказателните дела от общ характер срещу главния прокурор или негов заместник не образуват някаква извънредна, извънституционална структура в прокуратурата, защото се назначават от съответната колегия на Висшия съдебен съвет по реда за назначаване на прокурори, магистратският им статут е подчинен на общите правила по Закона за съдебната власт и осъществяват процесуалната си дейността по определени в закона особени правила, а доколкото такива липсват прилагат

общите правила (чл. 411 и от НПК). Нещо повече, вносителят на искането не е съобразил, че забраната по чл. 119, ал. 3 от Конституцията е относима само към учредяването на извънредни съдилища, а в случая специализираният Софийски градски съд съвсем не може да бъде определен като такъв (по този въпрос вж. мотивите на решенията на Конституционния съд № 10 от 2011 г. по к.д. № 6/2011 г. и № 7 от 2022 г. по к.д. № 9/2022 г.).

Четвърто, в светлината на принципите на правовата държава по чл. 4, ал. 1 от Конституцията и забраната за дискриминация с искането се оспорва чл. 230а от ЗСВ във вр. с чл. 230, ал. 1 от ЗСВ, като се поддържа, че за разлика от всеки друг магистрат главният прокурор може да бъде временно отстранен от длъжност за всяко престъпление. Твърдението обаче не е точно, защото процедурата може да бъде възбудена единствено от прокурора за разследване на престъпленията по Глава 31 „а“ НПК, а те обхващат само престъпления от общ характер, без да включват и престъпленията, преследвани по тъжба на пострадалия. Действително главният прокурор може да бъде временно отстранен от длъжност и когато е обвинен за непредпазливо престъпление от общ характер, за разлика от другите съдии, прокурори и следователи, които по силата на чл. 230, ал. 1 от ЗСВ могат да бъдат отстранени само за умишлени престъпления от общ характер. По принцип обаче налице са основания главният прокурор да бъде третиран по-тежко, защото като едноличен ръководител на прокуратурата олицетворява спазването на законността при осъществяване на обвинителната функция на държавата. Конституцията не изключва възможността изискванията към публичните фигури с най-голяма власт да са по-високи от изискванията към по-ниско поставените в служебната йерархия. Това съответства на интересите на обществото. Затова възприетият диференциран подход при временното отстраняване от длъжност не противоречи на Основния закон.

По промените в реда за избор и освобождаване на главния прокурор – чл. 33, ал. 3 и чл. 173, ал. 11 и 12 от ЗСВ, както и § 31, ал. 2 от Преходните и

заклучителни разпоредби на Закона за изменение и допълнение на Наказателно-процесуални кодекс (обн., ДВ, бр. 48 от 2023 г.):

Поначало разпоредбите на чл. 173, ал. 11 и 12 от ЗСВ и чл. 33, ал. 3 от ЗСВ са обвързани. Отнасят се за необходимите минимум гласове за вземане на решение за избор на председатели на Върховния касационен съд и Върховния административен съд, както и на главен прокурор, съответно – за предложение до президента за тяхното назначаване или освобождаване от длъжност. Непроменена е нормата на чл. 33, ал. 3, изр. 2 от ЗСВ, която установява общото правило за вземане на решения от Пленума на Висшия съдебен съвет – с гласовете на повече от половината членове, присъстващи на заседанието. При действието на изменените разпоредби като принцип се запазва изискването за квалифицирано мнозинство при избора и освобождаването на тримата най-високопоставени административни ръководители в съдебната власт, но вече се прокарва разлика между председателите на върховните съдилища и главния прокурор. Различието е съвместимо с принципа за равенството пред закона по чл. 6, ал. 2 от Конституцията с оглед на различните функции, които посочените трима магистрати изпълняват. Председателите на върховните съдилища олицетворяват стабилността, предвидимостта, точното и равно прилагане на закона при решаване на правните спорове от съда – основното звено на съдебната система (вж. чл. 119 – чл. 125 от Конституцията). От друга страна те не могат да влияят по никакъв начин на независимите съдии при решаване на делата. На тази основа е логично да се търси по-голям консенсус както при избирането им, така и при вземане на решение да се предложи на президента тяхното освобождаване от длъжност. Наистина, главният прокурор е овластен да ръководи всички прокурори (чл. 126, ал. 2 от Конституцията), но самата прокуратура следи за спазването на законността в рамките на способите по чл. 127 от Конституцията, без да е оправомощена с най-съществената функция на съдебната власт, а именно – да раздава правосъдие. Така че въведеното с последните промени в ЗСВ

разграничение не е противоконституционно, тъй като е направено в рамките на позволена от Основния закон целесъобразност. Иначе поначало самата Конституция не регулира въпроса за мнозинството, с което Висшият съдебен съвет взема своите решения, а със своя чл. 133 е делегирала неговото решаване на обикновеното Народно събрание. **Ето защо внесеното от главния прокурор искане е неоснователно и в тази му част.**

Що се отнася до оспорването на § 31, ал. 2 от закона, законодателят само е утвърдил един правен принцип, а именно, че промените в процедурата имат действие занапред, но същевременно са приложими при решаване на съответните въпроси по заварените производства, които още не са приключили. Следователно и в тази насока не може да бъде установена противоконституционност.

В заключение, Висшият адвокатски съвет изразява становище, че искането на главния прокурор е неоснователно, поради което следва да бъде оставено без уважение от Конституционния съд.

ПРЕДСЕДАТЕЛ НА ВИСШИЯ
АДВОКАТСКИ СЪВЕТ: /п/

АДВ. Д-Р ИВАЙЛО ДЕРМЕНДЖИЕВ